

Štev. 33.

V Ljubljani, v sredo 16. avgusta 1916.

Leto III.

Past za Lahe: Po tirolskih gorskih soteskah pripravljajo naši vojaki kamenene plazove, katere po vzoru Andreja Hoferja vsipajo na Lahe, ki prihajajo po cesti.

Naj Bog nam Avstrijo živi!

Po T. Körnerju preložil V. V.

Noč tiha je, in zemlja spi,
oblake lune svit srebri.

Zakaj li, svet, tako molčiš?
Zakaj kot morje mi prežiš?
Neznan po tebi veje dih,
trepet osvaja dušo tih,
kot da krvav bi jutra vel
kdo plaho razgrniti htel.
Vse mirno v taboru še spi,
za zvezdo zvezda se vrsti,
tišine smrtne nič ne moti.
O svet, le sanjaj sen krasan!
Saj skoro ga prežene dan.

Zahvaljen Bog! Jutranji svit
čez dol in hrib je že razlit.

Zahvaljen Bog! Vsak še enkrat
ozre se v Tvoje solnce rad.
Zvečer zaiti za goró
ne bo ga videl marsikdo.
Pač mnogo srce nepokoj
na maščevalni vleče boj;
toda še v solnca jasnem sviti
umirjeno preneha biti.

Pred solncem megle se stope,
molitve neme gor hite.

Ves svet v okrogu zdaj je živ,
orožja blisk s poljan in njiv!
Pogumno mladec v borbo spe,
gor v božji dom se še ozre,
in tiha slutnja, srčna žal
ga dviga do nebeških dalj.
Srce mu burno skoprni
k njej, ki je plakala bridkó,
ko on od nje je vzel slovo.
Srca se tega polasti,
in spomni se na dobo srečno.
Oj, ločil se je pač za večno!

V poldan je solnce, strel na strel,
vojak pa v bitko gre vesel.

„Sovražni prapor na poljani,
li vidite ga, dobro znani?
Pogum, prijatelji, naprej,
naš bodi prapor ta odslej!
Oj z Bogom, z Bogom dragi moji!
Nič solz, saj častno padem v boji!“

Nj. Veličanstvo cesar Franc Jožef I.
in sin nadvojv. prestolonaslednika.

Besni že boj, kosi že smrt,
tok ran je rdeče že odprt.

„Za mano, bati se nikar,
borimo se za sveto stvar!“
In poleg njega in za njim
moralni se dviguje dim.
In konj se zvrne, ž njim vojak,
on pa: „Naprej!“ kriči junak.
A prsi krogla mu prodrè,
oko več solnca mu ne zre.
A ko že smrti zré v oko,
se zadnjič prsi mu napnó. —
Na zemljo pade, zakriči:
„Naj Bog nam Avstrijo živi!“

Zaplapola zastava v zrak —
Pobit, uničen je sovrag!

Cesarjev 86. rojstni dan.

Naš ljubljeni cesar in kralj slavi 18. avgusta svoj 86. rojstni dan. V letih, ki jih preživlja večina mož v zatišju in miru, leži na našem sivolasem vladarju nečuvna odgovornost in nečloveška skrb, ki mu jo je naložila svetovna vojna. Od severa, vzhoda, juga in jugozahoda butajo vojni viharji ob državne mejnike, naš cesar in kralj pa vodi mirno in brez bojazni usodo svojih narodov in dežela ter drži krepko v svojih izkušanih rokah uzde svoje vlade. Naš cesar, ki ni nikdar ljubil vojne, je bil prisiljen v pozni jeseni svojega življenja potegniti zopet meč, da brani meje svoje države ter svobodo svojih narodov. Nerad, težkega srca se je moral naš vladar odzvati klicu neizprosne usode, a vedno vzor v izpolnjevanju dolžnosti, se je pokoril tudi najžalostnejšemu izzivanju ter napovedal vojno Srbom, Črnogorcem, Rusom, Angležem, Francozom in Japoncem ter končno Lahom.

Že 3. leto se vrše najbolj ljute in krvave vojne, kar jih pozna svet, in naš cesar stoji nekako v žarišču svetovnega ognja. Kolike energije, kako silnih živcev, kako mogočne volje je treba možu, da prenaša vse skrbi in dela, ki jih nalaga ta vojna! A v neomajnem zaupanju v skalno trdno zvestobo svojih narodov premaguje naš cesar vse nadčloveške napore. Povsod so zmagovite njegove armade, in prepričanje, da končno moramo zmagati, živi krepko v njegovem srcu. Naš cesar je najsvetlejši uzor v vestnem izpolnjevanju dolžnosti, v mirnem prenašanju vseh skrbi in bridkosti, ki jih nalaga življenje, zlasti pa sedanja vojna vsakomur. Zato zremo k njemu z največjim spoštovanjem.

Na ljubljanskem gradu se na cesarjev rojstni dan odkrije v novem parku nov cesarjev spomenik v trajni spomin na vojno l. 1914—1916. Takrat se bo hkratu po vsej slovenski zemlji molilo iz vročih src: Naj Bog ohrani našega cesarja in kralja, da še dolgo uživa tudi slavo in blagor zmag sedanje vojne!

Obnovite naročnino takoj, ker s prihodnjo številko ustavimo pošiljanje lista vsem naročnikom, ki še niso obnovili naročnine.

Slovenska dekleta iz Kobarida, ki so ga zasedli Lahi. Cvetlični dan na korist invalidom pred začetkom vojne z Italijo.

Naš III. kor — garda!

Slovenci postajajo počasi vendarle znani po svetu. Sicer jih skušajo zamolčati, in v avstrijskih nemških listih se čita prav redkokdaj o Slovencih, o slovenski zemlji in o slovenskih vojaki. V Goriški, Gradiščanski in Primorski se je še nedavno pisalo tako, kakor bi bila večinoma laška. Čisto slovenski kraji, slovenske vasi in trgi, slovenske reke in trgi se še danes imenujejo le z laškimi spakedrankami, ki jih ljudstvo ne pozna in ne rabi. Nekateri nemški listi še danes ne vedo, da so goriška Brda čisto slovenska in da žive Slovenci tudi daleč onstran desnega brega Soče, da je tržaška okolica skoro popolnoma slovenska ter da je Trst največje slovensko mesto, kjer živi stalno okoli 70.000 Slovencev. In počasi postaja jasno, da je 17. pešpolk po veliki večini slovenski ter da je III. kor, znani »železni kor«, takisto večinoma slovenski. Tako morajo pisati o izrednem junaštvu Slovencev tudi tisti, ki

so nas pred vojno iz nevednosti in iz zlobe le blatili in psovali.

O junaštvih naših slovenskih vojakov na galiških, bukovinskih, poljskih in srbskih ter albanskih bojiščih se je že opetovano poročalo. Junaštvo 7. koroškega, 17. kranjskega, 47. in 87. štajerskega, 97. primorskega, 27. domobranskega kranjskega pešpolka, naših konjenikov, pionirjev, topničarjev ter lovcev so priznali z navdušenjem vsi poljeljniki. To svoje junaštvo so ti polki poplačali z velikimi izgubami; ogromno je število slovenskih mater, žen, nevest in otrok, ki jokajo za svojimi junaki, ki se iz grobov ne povrnejo nikdar več. To ve naš cesar in ves svet.

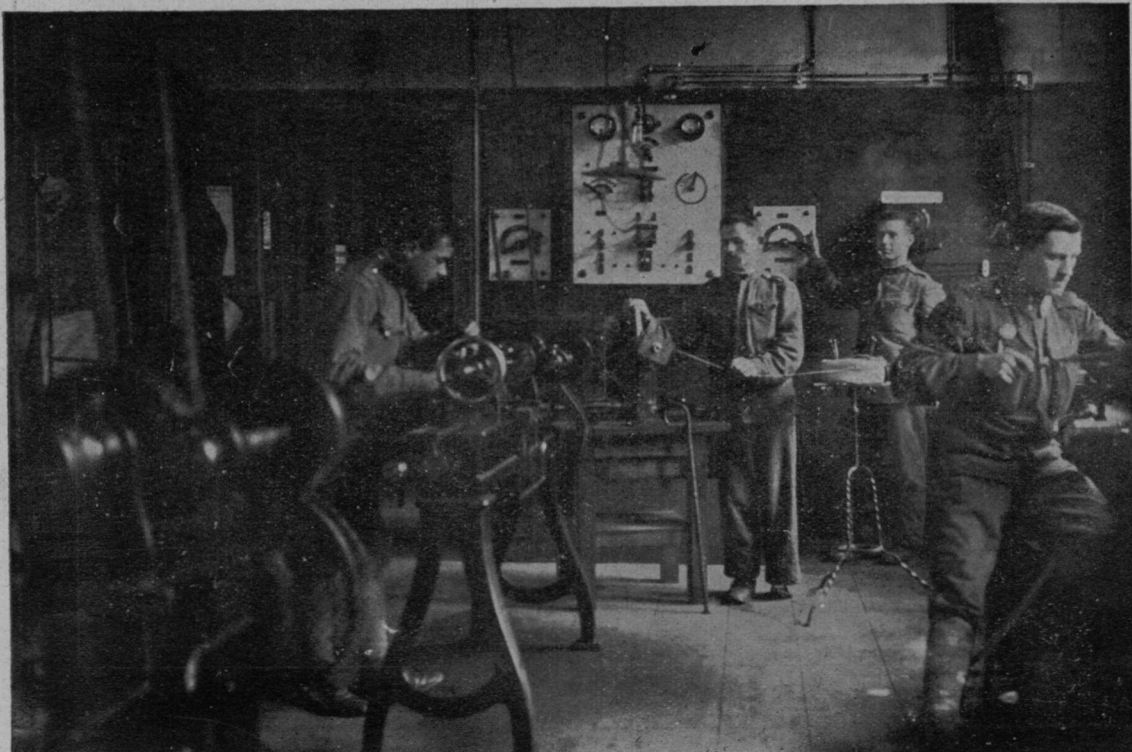
Znano je, da so ob soški fronti za Dalmatinci in Bosanci naši slovenski fantje najboljši vojaki generala Svetozarja Boroevića. In tudi pri ofenzivi na laška tla, proti Asiagu in Arsieru, so bili kranjski in sploh slovenski junaki na čelu prodirajoče armade našega prestolonaslednika.

V dneh med 20. in 25. julijem t. t. so se Slovenci zopet pred vsemi drugimi odlikovali v ljutih bojih na Tirolskem v Suganski dolini. Uradno poročilo pravi z dne 23. julija:

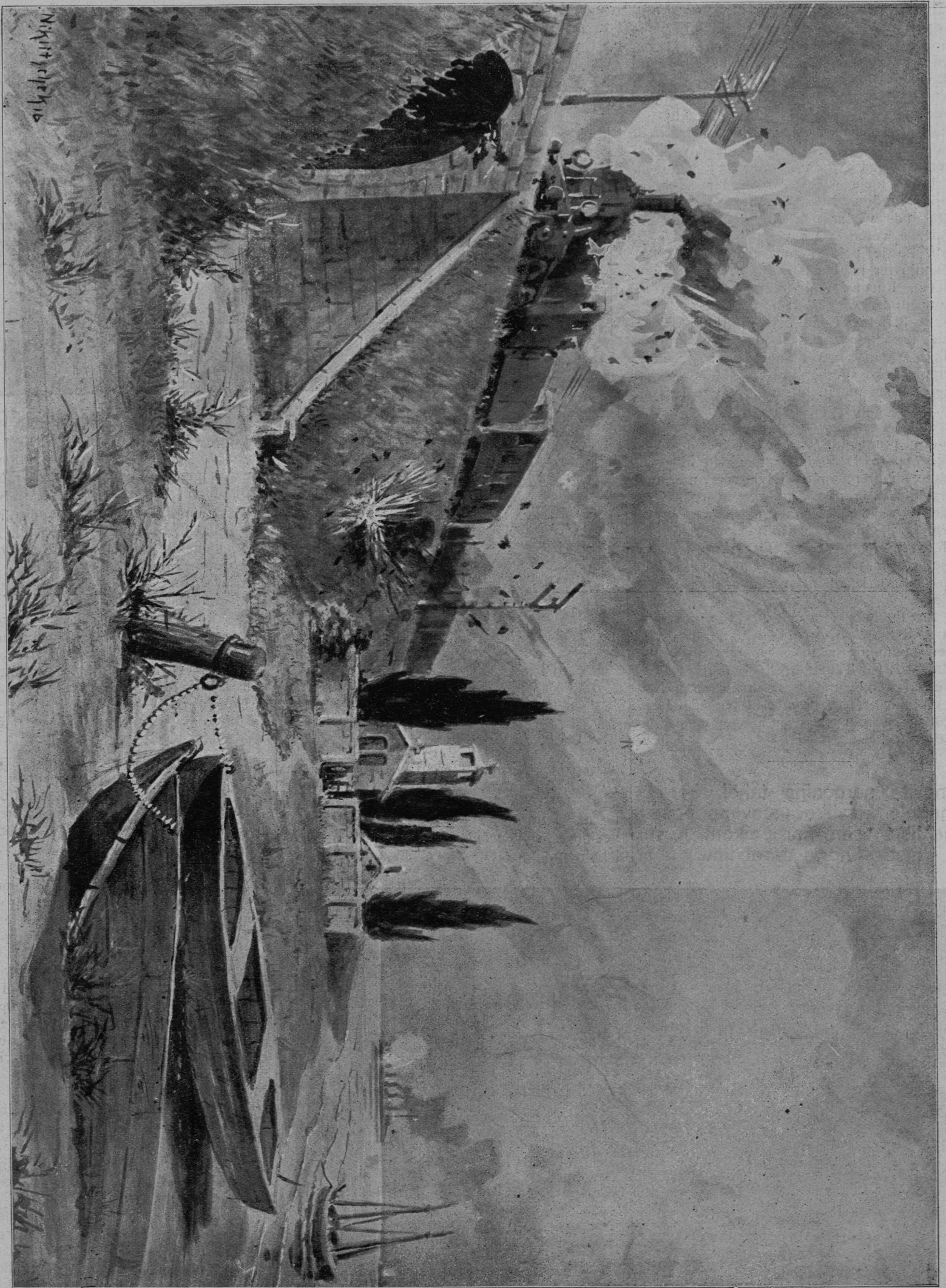
»Po nekaterih razmeroma mirnih dnevih je prišlo na fronti južno od Val Sugana zopet do zelo ljutih bojov. Podpirani po trajnem, skrajno silnem artiljerijskem ognju so Italijani na več točkah opetovano napadli. Bili so povsod s kar najtežjimi izgubami odbiti.

Lovski bataljon št. 7 in deli pešpolka št. 17, proti katerih pozicijam je bil glavni sovražni juriš naperjen, so se v teh bojih prav posebno odlikovali.

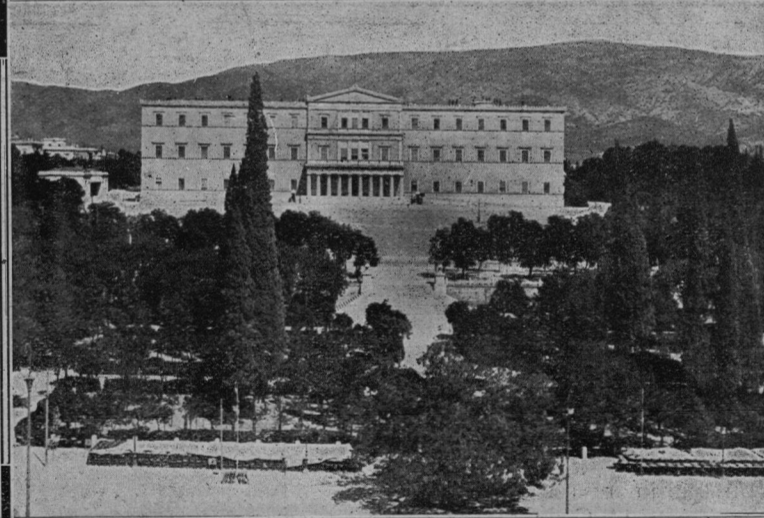
Torej »prav posebno so se odlikovali!« Tako se glasi pohvala naših kranjskih mož in fantov v uradnem poročilu. Niso se torej samo odlikovali, izrečno poudarjanje, da so se prav posebno odlikovali, polaga poseben venec junaštva na glavo sinov naših mater. Kolikor se spominjamo, na ta način kot so bili pohvaljeni kranjski lovci in sedemnajsti, doslej še ni bila v uradnem poročilu pohvaljena nobena četa. Duh Gregorčičev vodi sinove naše zemlje tudi z besedami: »Ne samo kar veleva mu stan, kar more, to mož je storiti dolžan«. Tako umeva

Invalidje na c. kr. obrtni šoli na Smichovu v Pragi.

Avstro-ogrška bojna ladja bombardira laški železniški vlak na morskem nabrežju pri Giulianova.

Iz še nevtralne Grčije: zgoraj Atene z Akropolo; poleg pogled na Atene. — V drugi vrsti Faleron, kopališče Atencev; poleg luka faleronska. — V tretji vrsti: Del kraljevskega vrta; poleg kraljevski grad v Atenah. — V četrti vrsti: Pristavni most v faleronski kopeli; poleg trg Concordia v Atenah.

naš narod obrambo Avstrije, v teh besedah leži skrivnost njegovega junaštva.

Že naslednjega dne se je zopet uradno poročalo:

»Južno od Val Sugana je izvajal sovražnik vedno nove sunke. Pri Cima Maora je napredovala trikrat močna italijanska pehota; vselej smo jo odbili, deloma krvavo z ročnim borenjem. Na Monte Zebio so popoldne zopet močno napadli. Sovražniku se je posrečilo, da je vdrl v naš jarek, a smo ga popolnoma vrgli iz njega.

nekaj časa, da bi s svežim lovorom ovenčani zbor poslali na vzhod. Videli smo ga izgniti iz najsrednejših italijanskih črt, mislili, da je že v Voliniji; pa kmalu smo imeli vnovič opraviti z njim. Ostal je tu in to dokazuje predobro, kako velik pomen prisoja sovražnik vojski z Italijo. Pa ker je že pognan v beg in v Voliniji vsled najtežjih izgub ogrožen, ne bo imel več prilike, da vnovič ojači svoje sile proti nam«.

Hvaliti morajo torej Slovence že celo njegovi najhujši sovražniki — Lahi! Veliko

kušal to priznanje prikrivati. Za to splošno priznanje ve sedaj ves svet! Vnovič je Avstriji od prijatelja in sovražnika potrjeno, da ima v Slovencih in Hrvatih na jugu države naitrdnejši jez in najodločnejše branilce avstrijske misli. Naš narod ima samo en cilj: enakopraven z drugimi narodi živeti svoje kulturno in gospodarsko razvito življenje! To smo si v vojni l. 1914—1916 gotovo že pošteno zaslužili. Nič se nam nezasluženo ne daruje, nego le to, kar smo si priborili junaško, s svojo krvjo in svojo pestjo. Ta zavest rodi njegovo junaštvo.

Dr. Zober:

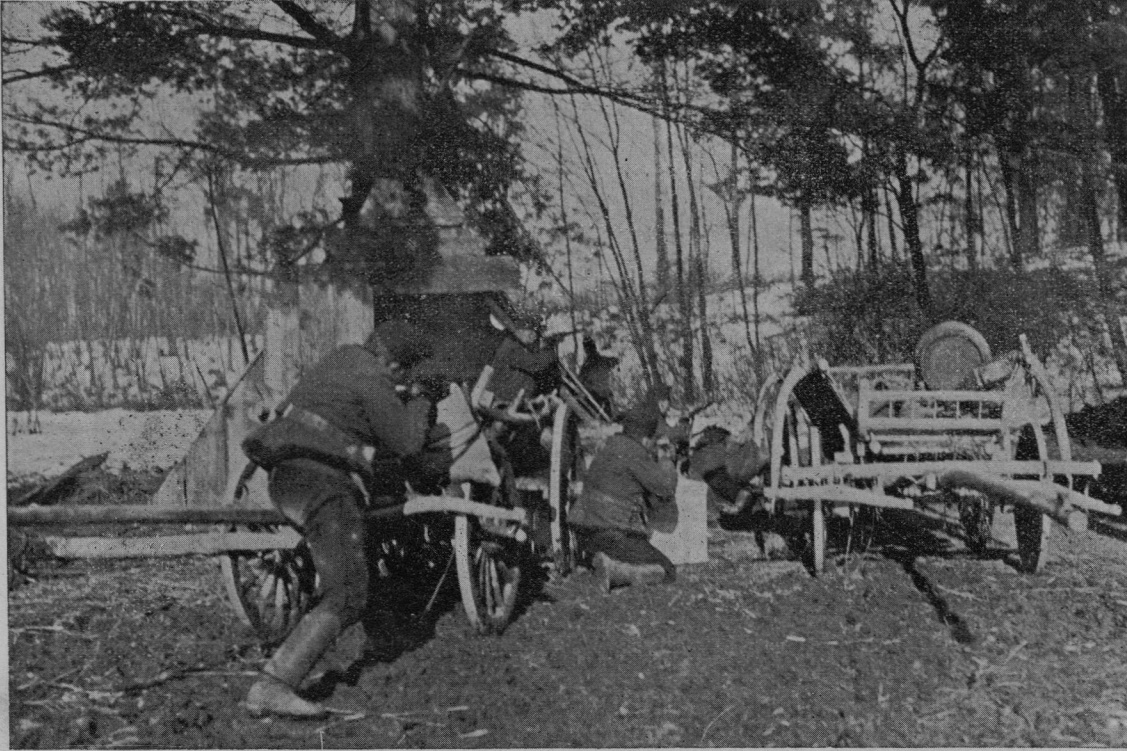
Mesto, ki umira.

(Dopis iz Gorice.)

Takšno mizo napraviš kmalu. Štiri krepke kole zabiješ v tla v primerni razdalji in jih združiš z ne premočno smrekovo desko. Še dvoje takšnih nekaj nižjih stvorov, imaš dvoje klopi, pripravljenih, da rade nosijo trudne kosti nedeljskih izletnikov.

Takšnih miz in klopi je postavil Pavlin več vrst pred svojo belo hišo, tik ob široki cesti, na samotni, kjer se vzpenja cesta na brdo. Kakor vse primorske hiše, tako je zgrajena tudi Pavlinova. Kakor trdnjave so, če jih primerjaš z onimi v Slovenskih goricah, z nizkimi kočicami, s slamo kritimi, ki se ti smeja s svojimi rdečimi in modrimi rožami, svetniki in volički na belih stenah izza celih gozdov sadnega drevja.

Tu je drugače. Drug, jačji značaj se ti javlja v vsem, v zemlji v zgradbah, v pesmi teh Bricev, ravno kakor Kraševcev, Vipavcev in Gorjancev. Zemlja je trša, samovoljnija, pesem bolj vroča, naglejša, ponos-

S poljske fronte: Naš tren odbija napad ruske patrolje.

Ponovno napadajo Italijani s svežimi izpočitimi četami v tem odseku III. graški zbor. Vsak sovražni napor onemogoči že v prejšnjih bojih primerna hrabrost čet tega zbora. Ogenj italijanskega topništva se je pri napadih dvignil do nenavadne moči, a vse zaman. Izgube sovražnika so vsak dan izredno težke«.

Izredno laskavo omenja torej zopet poročilo našega vrhovnega vojnega vodstva neprimerljivo junaško zadržanje našega »železnega« tretjega armadnega zbora, katerega po veliki večini tvorijo ravno Slovenci. V odseku Monte Zebio in Cima Maora že tedne odbija naš kor ponovne napade cele italijanske armade in je doslej kljub silovitim navalom brez izjeme obdržal vse svoje postojanke. Sovražnik se grozno boji tega moštva. Ponosni smo na to, da vrhovno poveljstvo tako hvali naš kor in to ponovno, v čimer v dosedanjih uradnih poročilih nimamo primere.

Lahi strme nad junaštvom našega III. kora, in laški »Corriere« je pisal o Slovencih takole:

»Enako kot cesar Viljem svojo prusko gardo, enako kot Napoleon svoje gardne polke, ima tudi avstrijski cesar svoj tretji armadni zbor kot posebno četo, ki je bila že v mirnih časih določena za to, da prodre na Italijansko. Tretjemu zboru je bilo pridržano častno mesto. To je najstrašnejši armadni zbor, močan tri divizije, najgloblje prešinjen od sovraštva proti nam. V graškem zboru so Slovenci, pri katerih je sovraštvo do Italije že od nekdaj močno vkoreninjeno. In ta zbor se je bojeval takoj v začetku ofenzive pod vodstvom nadvojvoda-prestolonaslednika na visoki planoti Sette comuni. Ko je nato prišla ruska ofenziva, so mislili

Z gališke fronte: Topič za metanje bomb na rusko črto.

komike leži v dejstvu, da nam Lahi dajejo najčastnejši naslov: — cesarska garda. Ali je možno tak narod še zamolčati in njegove velike zasluge za državo utajiti?

Ime malega našega narodiča je svetovna vojska ponesla širom sveta. Mnogi, ki doslej niso vedeli, da v teh deželah v kompaktni množini živi slovenski narod, so sedaj to videli in pričeli so spoštovati lepe lastnosti poštenega slovenskega naroda. Z občudovanjem pišejo svetovni listi o nezlomljivi zvestobi in neprimernem junaštvu sinov Slovenije. Malenkosten bi bil tisti, ki bi poiz-

nejša, jezik bolj gibčen, bolj rezek, zajedno bolj elastičen in — čist.

Jug! Tudi značaj ljudi je drug, bolj do vzeten, elastičen, temperamenten. In solnčen, kakor je to podnebje, neupogljiv, kakor kraška skala, ki se beli s Čavna in Nanosa; globok, kakor morje, ki ti kaže, če se popneš višje, doli na jugu majhno, v solncu se lesketajočo čepinjo svojega neizmerne zrcala. Vesel je bil tod naš rod, kakor je bilo veselo to žarko solnce, smejoče se nad vso to božjo širino, nad širokimi vipavskimi vratmi, nad njihovim pragom od Vrha preko Pod-

gore in Oslavja do Sabotina in slavne svede Gore, izpod ktere se izvija objemu njih bistra hči, vedno modra in jasna naša Soča.

Nekaj več, nego leto dni je poteklo danes, kar smo se zadnjikrat ustavili po stari navadi gori pri Pavlinu ter posedli po njegovih primitivnih smrekovih klopeh, veseli kakor smo bili leto in dve in več poprej, ko se na zapadu še ni čul zamolkli grom od tam bližajoče se vojne. Nekaj dni pozneje so po rebrih griča pod Pavlinom že začrneli sveži zakopi, nekaj tednov pozneje junaška trupla . . .

Toda takrat je bilo živo okrog nas, zvonček smeh, elegantne pomladne bluze goriških dam, vik igrajočih se otrok je polnil zrak. Tudi pogled na mize je bil še vedno zelo pomirjevalen, kakor majhna kopija vseh onih dobrot, ki nam jih opisuje Zola v »Ventre de Paris«: Rumenkasto opečeni piščančki, živo zelena domača zelenjava, sočni inkarnat gnjati, svetložolti koruzni hleb, v kozarcih pa rujni vipavec, blede brice, rdeči furlan in ko črnilo temni teran. Cela orgija sočnih inkarnatov, barv, odsevov! Rubensova »Ljudska veselica«, prenešana v umerjene oblike našega stoletja. Zeleni koberc travnikov, silhuete sivih gora, odbijajočih se od sinjega neba, bela hiša, zdravi veseli obrazi, živobarvne pomladne bluze, vrišč, smeh, petje, sveže zelenje gozda, sinja Soča in žarko jasno solnce, ki sipa slapove žarkov na lepo nedolžno veselo zemljo in plodi življenje in radost.

Kako je vriskala takrat vsa ta pokrajina! Sredi nje je ležalo lepo jasno mesto s svojo svetlo okolico, pol okolico, pol predmestjem. Kolikrat je pogled nežno objemal to sliko miru in radosti! Od kamenitega mosta, ki se ponosno pne preko Soče v enem samem loku, doli do vitkega zvonika štandreškega sredi široke planjave, koliko slikovitih skupin, gričev, stolpov, vrtov, cvetov in med njimi one trdnjavam podobne hiše, sive in resne, pa zopet bele vile, — zakaj ni Grohar živel v Gorici? Ovekovečil bi bil to južno lepoto in ž njo mejnik te pestre pokrajine, sivi goriški grad, ki gleda mrko na zapad, kakor da stoji na straži proti oni strani, proti kateri je že tolikrat branil mesto, razvrščeno pod njim, kakor družinica žoltih piščet pod grahasto kokljo.

V zasluženem počitku svojih nedelj smo zavzeto gledali doli na to krasoto, pro-

Vežbanje naših vojakov novincev v streljanju.

cul negotiis, le kdo je včasih citiral odlomke iz Gregorčičeve »Soče« ali oni jedrnat župančičev izrek, oni narodni memento:

— vi mejniki štirje,

vi, Celje, Maribor, Gorica, Trst! —

Takrat je mesto živelo, živelo je solnce, gozd, travniki, skalnate gore in Soča, i mi smo živeli in v naših srcih ljubezen do domovine in nadi v jasno bodočnost.

Potem so težki temni oblaki prinesli seboj nevihto, streljo, pogin. Umrli so gozdi, umrli so travniki, umrlo je solnce. Gore žive in nas zaslanjajo, Soča živi in šumi, mesto pa umira ječe, kakor se nekdanje krepko telo brani in s stisnjenimi zobmi proti zadnjim napadom smrtnih boleznih.

(Nadaljevanje prihodnjič.)

**Ne prezrite današnjega oglasa
„Srečkovnega zastopstva!“**

Ruski vjetniki, ki so jih kot invalide poslali iz Egera na Oggerskem v zameno za naše invalide domov na Rusko.

Špijonova usoda.

Roman.

(Nadaljevanje)

Dr. Martinič, ki je gospo natančno opazoval, ni prezrl njene nenadne izpremembe.

Gledala je brez zanimanja po ljudeh, dokler ni opazila, da jo motri mlad in eleganten tujec.

Takoj je neavadno pobledela.

Njene oči so bile kakor priklenjene na tujca, ki se je takoj premaknil, ko je videl, da gre grofica proti loži.

— Ali si že plačal? je silila moža.

Grof jo je nevoljno pogledal.

— Ostani vendar še malo! ji je rekel.

Pogledala ga je osorno. Mahnila je s paljačo in odgovorila:

— Ne, domov moram! Če hočeš, lahko ostaneš! Baron Fon bo gotovo tako ljubezniv, da me spremi do voza.

— Gotovo, grofica. Ali dovolite —

Fon ji je ponudil roko.

Camponegro se je poslavljajal od žene.

— Malo bi zares še ostal —

— Kar ostani, je rekla grofica možu, ki se je delal, kakor da hoče vstati. Baron bo gotovo tako prijazen. —

Violeta je gospodom v naglici pokimala, se naglo okrenila in šla proti glavnim stopnicam.

Pred njo je stal naenkrat tujec. Bil je mlad in lep možki v črni salonski obleki.

Roke je prekrižal na prsih in ostro motril baronico.

— Pojdimo — skozi druga vrata, je mrmrala grofica in pokazala tujcu hrbet.

Dr. Martinič je vstal in stopil na stran, da bi bolje videl, kaj se godi.

Grofica je izpustila baronovo roko in hitela sama naprej k stranskim vratom.

Fon je stopal tik za njo.

Pri steklenih vratih se je ozrla.

Videla je senco moža, ki je padla na motno šipo.

Kriknila je in stekla po kratkih stopnicah.

Istočasno so se odprla za njo steklena vrata.

— Ostanite pri meni, čudno slabo mi je, je rekla in se obesila z vso težo na baronovo roko.

— Samo voznika pokličem.
 — Ne, ne ostavite me same!
 Fon je pomignil vratarju in mu naročil, naj pripelje voznik grofičin voz.
 Čakala sta par minut in ves čas se je oklepala grofica krčevito baronove roke. Strmela je nepremično v tla.

Naenkrat je stopil pred njo tujec, ki jima je sledil, se nalahko poklonil Fonu in dejal v laškem jeziku:

— Pardon, toda če se ne motim . . . Naprej ni mogel.

Grofica se je zavrnila.

V njenih licih ni bilo kapljice krvi.

Prekinila je tujca z razkavim, neprijaznim glasom, ne da bi dvignila oči.

— Gotovo se motite, gospod. Ne poznam vas.

Zdaj se je vmešal v pomenek še Fon.

— Oprostite, je dejal, čuli ste, da vas gospa ne pozna. Prosim vas torej, ne nadlegujte je več.

Tujec je nekaj časa molčal.

Trdno je uprl oči v Violeto. Videlo se je, da čaka njenega odgovora.

Ker je molčala, je vljudno dejal:

— Ne mislim nadlegovati. Oprostite, prosim, ker sem motil.

Tujec se je poklonil spet samo Fonu, se nekoliko oddaljil in čakal, da stopi grofica v voz.

Baron je šel nazaj v gledišče in takoj v pritličju mu je zastavil tujec pot.

— Cartelane, se je predstavil.

— Fon, je odvrnil baron in se poklonil.

— Oprostite mi, prosim še enkrat, ker sem vas prej motil, je pričel Cartelane v nepravilni, a dobro umljivi nemščini. Mislil sem, da je dama neka moja stara znanka. Jako bi mi ustregli, če bi mi povedali njeno ime.

— Pardon, vaše cenjeno ime sem menda prav slišal. Cartelane, kaj ne? Morda nadporočnik Ernest pl. Cartelane?

— Da, ali kako to veste? je vprašal Italijan začudeno.

— Ali ste morda vi pisali pred kakimi štirinajstimi dnevi baronici Sternberg pismo, tičoč se vašega prijatelja Castellmarija?

— Da. Čudim se, da naletim v tujini takoj na gospoda, ki pozna celo moje pisemske tajnosti.

— Povejte rajši gospodu, kdo je ta dama! je prekinil pogovor dr. Martinič, ki

S tirolske fronte: Tren donaša s konji hrano našemu vojaštvu na gorah.

je prišel po stopnicah.

— Fon je gospoda predstavil in nadaljeval.

— Ne morete si misliti, kako me veseli, da sem se z vami seznanil. Povedati vam moram, da bi mi vsi to gospo radi podrobneje poznali.

— Rad sem na razpolago. Poznam jo predobro.

— Ali je ona morda Američanka, rojena Gibson.

— Neki bogataš tega imena jo je pred nekaj leti adoptiral. Dama je v Italiji in je bila svoj čas umetna jahalka.

— Potemtakem, je vzkliknil dr. Martinič razburjeno, je to tista artistinja, s katero je občeval Castellmari.

— Da, ravno tista je.

— Tako imamo končno vsekrižem iskano Maro Cincinnati.

— Od moje strani je zmota izključena. Spoznal sem jo ob prvem pogledu, je rekel Cartelane.

— Tudi jaz bi lahko takoj prisegel,

da je prava, je dodal dr. Martinič. Videti je bilo treba samo, kako se je prestrašila, ko je zagledala gospoda Cartelana in kako je bežala, ko je videla, da jo gospod opazuje!

— Izpremenila se je pa zelo, se je oglašil spet Cartelane. Posebno lase nosi zdaj rdečemode. Poznal sem jo, ko je bila črna, bolj sveža in vitkejša. Seveda so pretekla med tem leta.

— Menite, da je zmota izključena? je vprašal Fon.

— Svoj čas sem ž njo preveč občeval, da bi se mogel zdaj varati.

— Torej je to gotovo Mara Cincinnati?

— Spoznal bi jo bil, če bi bila postala med tem tudi že stara gospa. Spomini, ki jih imam nanjo, so predivji, da bi jo mogel pozabiti.

— Oprostite, gospod Cartelane, je vprašal dr. Martinič še enkrat, ali ste res popolnoma prepričani, da se ne varate? Vedel bi rad zaradi tega, ker je vaš odgovor nenavadnega pomena.

— Zdi se mi že, zakaj gre. Ponavljam še enkrat, da sem uverjen, da se ne varam. Minilo je sicer med tem več let. Izpremenila se je zelo, toda — Sicer pa, gospod doktor, sem jo videl v družbi nekega gospoda. Kdo je to?

»Prodana nevesta«.

(Nadaljevanje in konec).

To njegovo prvo opero so peli prvič l. 1883. Dosegla je lep uspeh, a Smetana ni bil zadovoljen ž njo, ko jo je slišal. Tudi vsebina opere je bila preveč romantična. Želel je opere s pristnim češkim dejanjem, s češkimi tipi in češko glazbo. In uglazbil je »Prodano nevesto«, komično opero v 2 dejanjih s prozo.

To opero so peli v Pragi prvič l. 1866 z velikim uspehom, ki pa vendarle ni bil trajen. Dialogi v prozi so motili in opera je bila za ves večer prekratka. Smetana jo je torej razširil in dodal še 3. dejanje s cirkuškimi komedijanti. V popolni sedanji obliki je prišla opera »Prodana nevesta« zopet na oder ter je dosegla velikanski uspeh. Postala je najbolj priljubljena slovanska opera. Tudi najstrožji nemški in francoski kritiki so priznavali, da je Smetana izreden umetnik in da ima operna literatura malo takih oper. V

S tirolske fronte: Kako spravljajo naši vojaki top na dolomitski ledenik.

»Prodani nevesti« je resnično narodna glazbena umetnost, narodno čustvo in narodni značaj. Melodije kar vro druga za drugo in ena je lepša od druge. Humor Smetanove glazbe je naravnost klasičen in uvertura te opere spada med najkrasnejše, ki so se kdaj napisale. Klarineti in gosli, ta dva tipična atributa češke glazbe, dajeta orkestru čudovito elektrizirajočo češko barvo.

Ko je češko »Narodno divadlo« na gledališki in glazbeni razstavi na Dunaju uprizorilo »Prodano nevesto«, je ostrmel celo nemški dun. svet. Opero so peli Čehi seveda češko, a vendar je ves Dunaj hitel k njenim predstavam. Potem je sprejelo to opero nemško gledališče ob Dunajščici v svoj repertoar ter jo je pelo nemško 50 krat zapored. Nato jo je sprejela šele dunajska dvorna opera, kjer jo pojo že 14 let vsako sezono po večkrat. Pojo jo pa tudi na Ruskem, Poljskem, v Franciji in Nemčiji vedno in vedno. Smetana in njegova »Prodana nevesta« je danes slavna po vsem svetu in ostane romantično nesmrtna.

Za »Prodano nevesto« je uglazbil Smetana viteško opero »Dalibor«, ki je priljubljen tudi v Ljubljani; spisana je v češkem duhu, junaka sta vitez Dalibor in Milada, a glazba je pod vplivom Wagnerja; nato je zložil slavnostno opero »Libuša«, ki ima svoje dejanje posneto iz pravljicne zgodovine češke ter poje o Libuši in Przemyslu. Tudi »Libuša« stoji pod Wagnerjevim vplivom ter se poje pri vseh slavnostnih čeških narodnih priredbah.

Potem je zložil opero »Dve vdovi«, ki jo pojo na Nemškem in Češkem. Smetana je bil medtem operni ravnatelj v Pragi, a ravno za premiero ga je zadela strašna nesreča: popolnoma je oglušil. Bil je primoran l. 1874 odložiti operno ravnateljstvo ter je poslej le komponiral. Zdaj se je posvetil sinfoničnim skladbam, od katerih je najkrasnejši ciklus sinfonij »Mà vlast« (Moja domovina). Ta ciklus obsega 6 sinfonij, ki izražajo v tonih in akordih najslavnejše dogodke češke burne zgodovine in opisujejo vse lepote češke zemlje.

Kdor sliši n. pr. sinfonijo »Vltava«, sliši vse življenje in občuti vse krasote od izvira do izliva Vltave. Ves ciklus se izvaja vedno iznova po vsem svetu na odličnih komornih koncertih in najboljši orkestri svirajo te sinfonije z vedno novim ognjem. Obe sinfoniji smo slišali že često z navdu-

S tirolske fronte: Naši konjeniki pred hotelom v Juž. Tirolski.

šenjem tudi v Ljubljani.

Nato je uglazbil Smetana opero »Poljub«, ki jo pojo tudi na dvornih operah ter je znana tudi v Ljubljani. Morda ima ta opera najfinejšo glazbo, ali bretto je precej naiven, iz kmečkega življenja zajet in brez zunanje dramatičnosti.

Tudi opera »Skrivnost« ima zelo fino glazbo, a opero pojo le Čehi. Zadnja njegova opera »Vragova stena« je zopet polna melodij, a je zelo težka in zahteva posebno dobrih pevcev. Tudi to opero pojo le na Češkem, kar je gluhega mojstra zelo bolelo.

Pri otvoritvi novega narodnega gledališča v Pragi so peli »Libušo« in Smetana je še gledal velikansko navdušenje, slišal pa že deset let ni ničesar več. Občevali so ž njim le tako, da so mu pisali listke. Par mesecev nato je bil 60 let star, in vsa Češka je prirejela Smetani velikanske slavnosti. Toda Smetana je nenadoma zbolel na duhu; um se mu je omračil, prijatelj ga je odpeljal v blaznico, kjer je padel v blaznost in 12. maja 1884 je umrl.

Šele po njegovi smrti so spoznali vsi Čehi in Slovani, kako velik umetnik je bil Smetana, in po vsem svetu pojo danes njegove opere in igrajo njegove sinfonije. Umrlo je njegovo telo, njegov duh, njegova dela pa žive večno.

Dokler bodo živeli na tej zemlji Slovani, bo med najslavnejšimi živelo ime Smetane.

Razne vesti.

Gorica je padla! Boj za Gorico, ki je trajal od 7. junija 1915 skoraj neprestano in za katero se je vršilo zaporedoma šest bitk, se je 7. avgusta 1916 končal. Premoč laških topov je zmagala, in naša nadčloveško hrabra armada se je umaknila čez Sočo vzhodno za Gorico. Prva bitka za Gorico se je začela 7. junija lani ter je trajala več dni, druga 30. junija lani, tretja sredi julija lani, četrta koncem julija lani, peta 9. novembra lani in šesta 4. avgusta letos. Junaštvo Dalmatincev, Bosancev, Slovencev, Čehov, Nemcev in Madžarov v teh bitkah ostane na veke slavno, a je zahtevalo seveda tudi velikih žrtev. Lahi pa so za osvojitve Gorice izgubili okoli pol milijona vojakov. Gorica je bila kulturno, obrtno in trgovsko središče Slovencev na Goriškem in Gradiščanskem, zato je za naš narod izguba Gorice hud udarec. Največjega sočutja so vredni begunci iz Gorice in njene okolice. Koliko so pretrpeli! Kako strašne so njihove izgube! Cela premoženja so uničena! In koliko civilnih oseb je poginilo! Sicer imamo upanje, da Borojevičeva armada zopet odbije Lahe in osvoji Gorico, toda dnevi od 4. do 8. avgusta t. l. ostanejo v zgodovini našega naroda nepozabni kot dnevi groze, žalosti in obupa, tem bolj, ker so obenem z Gorico ob Soči padla v Galiciji tudi mesti Stanislav in Delatin ter trg Tismjenica in druge vasi. Tudi armadi prestolonaslednika Karla Franca Jožefa in generala Bothmerja sta se namreč morale umakniti ruski premoči. Upajmo, da bo kmalu sreča zopet naša!

Vse p. n. naročnike, katerim je potekla naročnina in je še niso obnovili, uljudno in nujno prosimo, da jo takoj obnovijo. »Tedske Slike« stanejo za 1 mesec 1 K, za četrto leta 3 K, za pol leta 6 K in za celo leto 12 K. Dandanes, ko je vse tako drago

S tirolske fronte: Napajanje konj ob starinskem vodnjaku tirolskega mesteca.

in moramo vse sproti plačevati, ne moremo, žal, nikomu pošiljati lista brezplačno ali na upanje. Nas stane veliko truda in mnogo denarja, da moremo v teh dragih časih izdajati tako lepo opremljen list z mnogimi slikami in tako raznovrstnim čtivom. Podpirajte nas, prosimo, s tem, da obnavljate vselej pravočasno naročnino in pridobivate še novih naročnikov!

S prihodnjo številko ustavimo pošiljanje lista vsem naročnikom, ki še niso obnovili naročnine.

Naročujte »Tedenske Slike« za svoje doma in za vojake. S tem jim napravite veliko veselje. »Tedenske Slike« so najboljši, najbolj zanimiv slovenski ilustriran list.

Novo priznanje 17. pešpolku. Ljubljanski župan, dr. Ivan Tavčar je prejel sledeče pismo: C. in kr. pešpolk št. 17. Vaše veleblagorodje, velespoštovani gospod župan! Vam in slavnemu občinskemu svetu deželnega stolnega mesta ljubljanskega izrekam v imenu polka za prijazne besede najlepšo zahvalo. Ponosen in srečen, da stojim na čelu temu vrlemu polku, ki se je izkazal v neštevilnih bojih in bitkah. Vam lahko zopet samo zatrdim, da so si pridobili fantje 17. polka, hrabri Kranjci, s svojimi sijajnimi junaškimi čini poseben sloves, da jih prijatelj cenil in spoštuje, da se jih sovražnik boji. Pred kratkim, dne 9. t. m., se je moralo jedro ital. čet — alpini zopet prepričati, da je 17. pešpolk žilav v obrambi, neodoljiv v napadu. Kljub ogromni premoči, ki jih je privedla prav v naše črte smo jih ne le vrgli iz njih, temveč jih ob najtežjih izgubah zapodili v beg. To je bil v zgodovini polka zopet dan slave in pohvala vrlega polka se je glasila brez pridržka do najvišjih mest. Dežela Kranjska sme biti ponosna na junaške čine svojih neprimerno hrabrih sinov. — Prosim Vas, sporočite slavnemu občinskemu svetu pozdrav domačega polka z zagotovilo, da se bodo vojaki 17. pešpolka do zmagovitega konca — bodisi kjerkoli — pogumno borili. Polkovno poveljstvo si dovoljuje že sedaj naznaniti, da hoče svoječasno posvetiti deželnemu stolnemu mestu vojni album v trajen spomin na čine domačega polka v svetovni vojni. Sprejmite, velečenjeni gospod župan, izraz najodličnejšega spoštovanja od udanega Ventourja, polkovnika.

Velika sleparija pri vojnih dobavah. Budimpeštansko honvedsko sodišče je radi podkupovanja obsodilo vojne dobavitelje jude Evgena Taubensa, Arturja Partosa, Ladislava Neumanna in Aleksandra Varadija v desetletno težko ječo poostreno s posti, trdimi ležišči, samotnim zaporom; majorju Jakobu Eenyesu je prisodilo sodišče 15 let težke ječe in ga degradiralo. Bela Kohn je dobil 12 let, Henrik Fenyes pa 15 let in Ernst Bastir 6 mesecev težke ječe; 8 so jih oprostili. Pri majorju Fenyesu so našli 400.000 kron podkupnine; to vsoto so zaplenili v korist vdov in sirot honvedskih častnikov. Čudno, da sleparijo vedno le Madjari in Nemci židje!

Velikanski boj za Verdun. »Daily Mail« priobčuje pismo nekega francoskega vojaka, ki piše o bojih pri Verdunu, katerih se je bil sam udeležil: Milje in milje daleč ni videti druga nego granatne lijakke. Posebno silni so lijakki, ki jih izkopljejo v tleh 42 cm izstrelki. Tako globoki so, da se more skriti 10 voz z 20 konji. Vsak dan se izstrelki na milijone puškinih in kanonskih krogel. Zdi se, da so Nemci odločeni za vsako ceno vzeti Verdun.

Železni denar. Dne 3. t. m. so prišli v promet dvajsetvinarski novci iz železa. Nakovanih je že nad 40 milijonov komadov. V drž. kovačnici za denar izdelajo dnevno

Naši vojaki mesarji za fronto devajo vole iz kože.

Kapitan König, poveljnik prve podmorske tovarne ladje »Deutschland«, ki se vrača iz Baltimora zopet v Bremen.

600.000 železnih dvajsetvinarskih novcev, 120.000 desetvinarskih novcev iz novega srebra in 150.000 srebrnih kron. Obenem se bo začelo jemati iz prometa dvajset in desetvinarske novce iz nikla oziroma alpake in se bo ta material dal vojni upravi na razpolaganje.

Francoski general Foch, poveljnik franc. armade v okolici mesta Arrasa.

20 vinarski novci iz niklja veljajo samo še do 31. decembra t. l. v privatnem prometu. Na njih mesto stopijo železni novci.

Psi v vojni službi. Poddesetnik Al. Kovač poroča: Vojaška uprava je v sedanji vojni vporabila tudi pse. V prvi vrsti rabi pse za vprego. V tej službi je že par tisoč psov. Psi vozijo navadno tren; v zadnjem času so jih pa pričeli vporabljeni za vprego pri strojnih puškah in revolverjskih kanonih. V drugi vrsti opravljajo psi sanitejsko službo. Te zveste živali so se prav dobro obnesle; v naši armadi jih je že nekaj sto. Tretja vrsta vojnih psov opravlja službo v strelnem jarku. Vsak pes ima dva vodnika. K temu oddelku nas je bilo oddeljenih kot vodniki tudi 13 kranjskih Janezov. Trinajst, pravijo, je nesrečna številka; to se je uresničilo tudi tukaj: trinajsti — neki četovodja iz Kočevja — je padel takoj prve dni, ko smo prišli na fronto. Naši psi opravljajo različne službe. Tisti, ko so bolj slabe glave, da bi se naučili kaj posebnega, so ponoči pri vojaku, ko stoji na straži. Boljši psi se uporabljajo na patroljah. Vodnik gre s psom na patroljo; pes gre vedno 50—100 korakov pred njim. Ako zapazi kaj sumljivega, se brez glasu vleže na tla. Ako rabi vodnik na primer pomoči, spiše poročilo, dene psu v torbico za vratom in ga pošlje v pozicijo, kjer se navadno nahaja. Pes pripelje potem vojake na mesto, kjer čaka vodnik. Jaz sem bil pozimi s svojim psom na straži, ki se je nahajala 2800 m visoko. Bila je skoraj tri ure oddaljena od glavne pozicije. Z vsem potrebnim smo bili založeni za zimo. Ako bi ne imeli psa, bi bili čisto odrezani od sveta. Telefon je bil vsled plazov in snega pokvarjen; po več dni ni prišel nihče do nas. Toda naš »Tiger« je šel vsak dan s poročilom do glavne pozicije; nazaj nam je pa prinesel pošto. Seveda stane veliko truda in potrpežljivosti, preden se pes izuči. Na Dunaju so posebni tečaji za pse, vsak pes mora napraviti »izpit«, predno odide na fronto. Seveda je marsikateri spoznan tudi kot »nesposoben«. Na našem delu fronte smo opazili, da imajo tudi laške straže vedno pse pri sebi in se izmenjavajo tudi kakor moštvo.

Popravek. V zadnji (32.) številki na strani 469 priobčena slika dečkov gasilcev ni s Kranjskega, temveč to so vrli gasilci s Trbovelj na Štajerskem.

Zlato in srebro obdrži tudi med vojno in po vojni svojo vrednost. Varno je torej naložen denar, če si kupite zlato ali srebrno uro, verišico, prstan i. dr. Bogato izbiro po nizki ceni ima tvrdka H. Suttner v Ljubljani št. 5, Mestni trg, ki pošlje bogato ilustriran cenik vsakomur zastoj in poštne prosto. Naročite si ga z dopisnico takoj.

Tiskarskega vajenca

sprejme takoj

Zadružna tiskarna Krško

Najbolje darilo trpečemu vojaku je

MORANA

Reši ga in brani nadležne golazni: uši, stenic in vsakega mrčesa. Izvrstno sredstvo je tudi proti ozeblini, hrastam in vsaki kožni bolezni. — Naroča se:

M. SKRINJAR, TRST

Via Castaldi 4, I.

Cena: Liter 4 K. 1/2 l 2 K. 1/4 l 1 K.

Da olajšamo odpošiljatev in troške, pošljemo naravnost na dotični stan vojaka. Pošlje naj se denar in natančen naslov dotičnega.

Morana je popolnoma prosta vsake razjedajoče kisline, torej neškodljivo človeškemu zdravju, tkanini i. t. d.

Ni več pomanjkanja mesa,

odkar delujejo naši valilni stroji. V teku 7-8 tednov imate piščance za zakol.

Ni več pomanjkanja piče po našem mlinu za kosti „HEUREKA“.

Kompletne hleve za živad urejuje strokovnj. **Nickerl & Co., G. m. Dunaj-Inzersdorf,** in poceni b. H. Triesterstraße 30, Telefon Nr. 59444.

Nadvoj. dv. dobavitelj in vojni dobavitelj. Največje spec. podjetje za smotr. rejo živadi. Zahtevajte takoj cenik št. 185.

Selenburgova ulica I
(zraven trgovine Tičar)

Specijalna trgovina bluz

Antonija Sitar

Malo gospodarstvo tri ure od St. Möstlin

10 johov z gozdovi in vinogradi, jako rodovitno, lep hlev za 20 glav živine se proda radi prevzetja drugega podjetja za 15.000 kron. — Vpraša se pri upravnistvu tega lista.

Zadružna tiskarna v Krškem
-:- izvršuje tiskovine lično in ceno. -:-

Zajamčen uspeh!

Tisoče zahvalnih pism za vpogled na razpolago

Bujno lepo oprsje

dobite, če rabite med. dr. A. Rixovo prsno kremo oblastveno preiskano, jamčeno neškodljiva. Za vsako starost hiter, zanesljiv uspeh. — Zunanja raba. — Pušica za poskušnjo K 3:30, velika pušica, ki zadostuje za uspeh K 8:80. Kosm. Dr. A. Rix laborat, Dunaj IX., Lakergasse 6/O Razpošilja se strogo diskretno Zaloga v Ljubljani: Parfumerija A. Kanc in drogerija „Adrija“.

10 letna garancija.

Sedaj v vojnem času najbolj hvaležna in praktična časa primerna darila so samo „Gritzner“ in „Afrana,, šivalni stroji

najboljši, dosedaj nedosežni v trpežnosti za rodbinsko rabo in obrt. Prednost: kroglični tek, biserni ubod (Perlstich.) Pouk v vezenju brezplačen v hiši. Cenj. občinstvu se radevolje razkažejo naši stroji in so v poizkušnjo na razpolago, brez da bi se sililo h kupčiji.

Edina tov. zaloga šivalnih strojev in njih delov (za šivalne stroje vseh sistemov.)

Ze nad 3 milijone hvaležnih odjemalcev.

Josip Petelinc, Ljubljana,
za vodo — blizu frančiškanskega mosta, levo — 3 hiša.

BLIŽAJO SE VELIKI DNEVI SREČE!

V času do 1. februarja 1917 izžrebani bodo glavni dobitki sledečih izbornih srečk:

Novih srečk Avstrijskega rdečega križa	300.000	in	500.000	kron	
Turskih srečk	200.000,	400.000	in	200.000	frankov
3% zemljiških srečk iz l. 1880	90.000	in	90.000	kron	
3% zemljiških srečk iz l. 1889	60.000	in	100.000	kron	

17 žrebanj vsako leto! Svota glavnih dobitkov l. 1917:

3,230.000 kron oziroma frankov.

Mesečni obrok samo K 7— oziroma K 375.

Te srečke imajo trajno denarno vrednost in je izguba denarja kakor pri loterijah v slučaju neizžrebanja izključena! Zahtevajte brezplačno pojasnilo in igralni načrt, hitite z naročilom!

SREČKOVNO ZASTOPSTVO 3, LJUBLJANA.

MESTNA HRANILNICA LJUBLJANSKA

Ljubljana, Prešernova ulica št. 3.

Največja slovenska hranilnica!

Koncem leta 1915 je imela vlog K 48,500.000.—
Rezervnega zaklada „ 1,330.000.—

Sprejema vloge vsak po **4 1/4 %** dan in jih obrestuje brez odbitka.

Hranilnica je popularno varna in stoji pod kontrolo **c. kr. deželne vlade.** Za varčevanje ima vpeliane **lične domače hranilnike.**

Posojila na zemljišča in poslopja na Kranjskem proti 5 1/4 %, izven Kranjske pa proti 5 1/2 % obrestim in proti najmanj 3/4 % odplačevanju na dolg.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI
: Delniška glavica 8,000.000 kron. : **STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.** Rezervni fondi okroglo 1,000.000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Priporoča nakup srečk za 3. razred V. c. kr. avstrijske razredne loterije.

Žrebanje za ta razred dne 15. in 17. februarja 1916.

Cena za igralce prejšnjega razreda: 1/1 srečka K 40.—, 1/2 srečke K 20.—, 1/4 srečke K 10.—, 1/8 srečke K 5.—. — Cena za novovstopivše igralce:

1/1 srečka K 120.—, 1/2 srečke K 60.—, 1/4 srečke K 30.—, 1/8 srečke K 15.—.
Naročila se vrše najugodnejše po poštni nakaznici.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun in jih obrestuje po

4 1/2 % čistih.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

A. & E. Skaberné

Ljubljana, Mestni trg 10

špecialna trgovina pletenin,
trikotaž in perila

priporoča svojo veliko zalogo,
kakor:

Športno in vojaško perilo in sicer: nogavice, gamaše, dokolenice, snežne kučme, rokavice, žilogrelce, sviterje, pletene srajce in spodnje hlače iz volne, velbdje dlake in bambaža.

Perilo za dame in gospode iz šifona, cefirja, in flanele.

Perilo za dečke, deklice in dojenčke. Gumijevi plašči, nahrbtniki i. t. d.

Na debelo in drobno.

Mazilo za lase

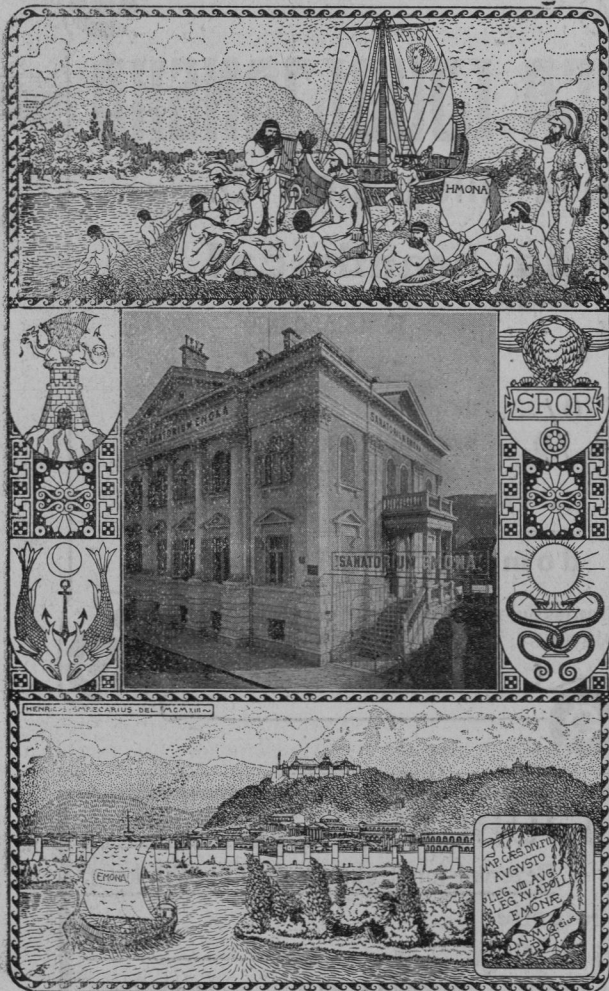
varstv. znamka Netopir
napravi g. Ana Križaj v Spodnji Siški št. 222 pri Ljubljani. Dobi se v Kolodvorski ul. 200 ali pa v trafiki pri farni cerkvi. V 3 tednih zrastejo najlepše lase. Stekl. po 3 in 4 K. Pošilja se tudi po pošti. Izborno sredstvo za rast las.

Za gotovost se jamči. Zadoštuje steklenica. Spričevala na razpolago.

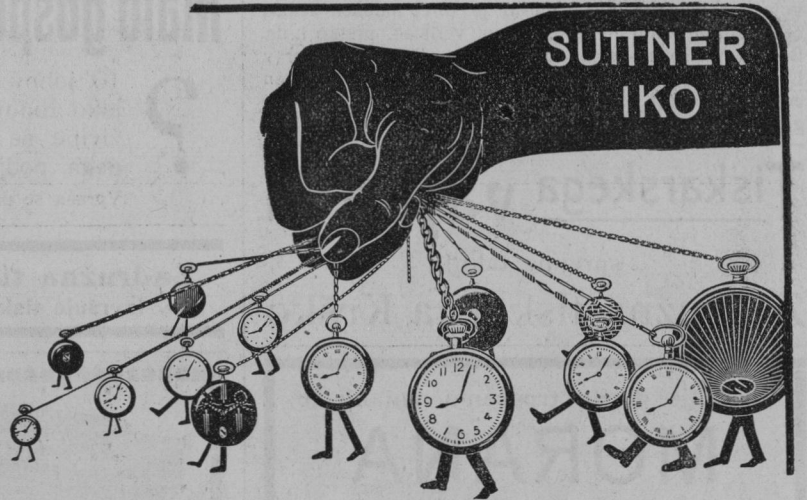
Priporoča se

umetna knjigovoznica

IVAN JAKOPIČ,
LJUBLJANA.

Svetovna tvrdka Suttner ima

samo natančno idoče, zanesljive, trpežne ure, katere staremu dobremu imenu hiše čast delajo.

St. 410. Nikelnasta Anker-Roskopf-ura	K 4:10	Št. 712. Nikelnasta IKO - ura, 15 kamnov	14:—
„ 705. Roskopf-ura, kolesje v kamnih	5:90	„ 1450. Bela kovinasta verižica	2:80
„ 719. Srebrna remontoar-ura	7:80	„ 865. Bela kovinasta verižica, priprosta	1:—
„ 600. Žepna ura z radijem, se po noči sveti	8:40	„ 916. Srebrna verižica, masivna	3:20
„ 449. Roskopf-ura, dvojni pokrov	7:20	„ 422. Nikelnasta športna verižica	1:75
„ 518. Ploščnata nikelnasta kavalijska ura	7:50	„ 979. Srebrni obesek „cesarjeva podoba“	2:—
„ 803. Damska ura, jeklena ali nikelnasta	7:90	„ 213. Srebrni prstan z kamnom	1:40
„ 804. Srebrna damska ura	9:50	„ 211. Srebrni prstan z kamnom	—90
„ 1544. Usnjata zapestnica z uro	10:50	„ 1063. Prstan, zlatona srebro	2:70

Vsaka ura je najnatančneje preizkušena.

Razpošilja se
po povzetju ali če se denar vnaprej pošlje.

Krasni cenik
zastonj in poštine prosto.

Neugajajoče
se zamenja!

Lastna tovarna ur v Švici! — Lastna svetovna znamka „IKO“, najboljša preciz. ura.

H. Suttner samo v Ljubljani št. 5.

Nobene podružnice.

Svetovna razpošiljalnica.

Nobene podružnice.

Poslano.

G. pl. Trnkoczy, lekarnar v Ljubljani.

Moja soproga je zadnjega sinčka s Sladinom „sladni čaj“ zredila. Fant je poldrugo leto star, čvrst in močan in ni bil še sploh nič bolan. Pri prejšnjih treh otrocih je rabila razne redilne moke, s kojimi ni niti približnjega uspeha imela. Sladin priporočam vsem staršem.

[Spoštovanjem

Makso Kovač, c. kr. voj. uradnik.

V Pulju, 23. marca 1914.

500 kron

Vam plačam, če ne odstrani moj uničevalec korenin
Ria balzam Vaših kurjih oces, bradovic, otiščancev,
v treh dneh brez bolečin. Cena enemu lončku z jamstvenim listom 1 K 50 v, 3 lončki 4 K, 6 lončkov 5 K 50 v. Stotine zahvalnih in priznalnih pisem.

Pot na nogah, rokah, pod pazduho odstrani hitro posipalni prašek, cena 1 K 50 v, 3 ščatlje 3 K 50 v.

Kemény, Kaschan (Kassa) I. Postfach 12/44, (Ogrsko).

Zádejte listkom v administraci
v Praze III., Mostecká 7
levné - populární - veselé **MALÉ HUMORY.**

Naročnina za list „Tedenske Slike“; za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3.—, 1/2 leta K 6.—, celo leto K 12.—; za Nemčijo: 1/4 leta K 4.—, 1/2 leta K 8.— celo leto K 16.—; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 20.—. Za Ameriko letno 4 dolarje.

Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 10, I. nadstropje.